

VIAȚA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

Dudul lui Zaheu, „scară” către Hristos

Vn bogat cățarat în copac ca să-L vadă pe Hristos! O imagine care trebuie să-L fi impresionat pe Domnul, de vreme ce a rămas consemnată în Sfintele Evanghelii. Ori de câte ori auzim sfânta istorisire, ne încercăm simțăminte contradictorii vis-à-vis de comportamentul nelinistitului Zaheu. Ce i-o fi trebuind!? Casă avea, masă, așijderea; se bucura de familie, de bunăstare, ce-i drept, agonisită pe cale necinstită. Și atunci, la ce folos să-și mai dorească ceva? Nu asta caută oamenii, în genere? Împlinire materială, familie, prieteni, trai decent? Și, dacă se poate, huzur, lux, bogăție, fală?

Din comportamentul neuitatului personaj biblic se arată că nu! Oricât de paradoxal și de scandalos ar părea pentru cei ce cred că asemenea lucruri l-ar mulțumi pe om. Da, bogăția, măreția acestei lumi, îi aduc satisfacție celui avid de avere și putere doar o bucată de vreme. La început, îl atrage mirajul banului, al aparentei fericiri oferite, chipurile, de bogăție. Dar apoi, sufletul lui, traumatizat că nu se mai află în relația firească cu Creatorul său, îl tot caută, întreabă în stânga și-n dreapta: „Unde e? De ce nu am liniște? De ce nu-s fericit, deși am avere, familie, prieteni, proprietăți?”. Zbuciumata stare a acestora, dar și a lui **Zaheu din Evanghelia Duminicii a 32-a de după Rusalii**, a surprins-o genial Fericitul Augustin în a sa cugetare: „neliniștit e sufletul meu până ce-și va afla odihna în Tine, Doamne”.

Zaheu nu era mic doar de statură, ci îndeosebi la suflet. Iubirea de bani i-a curmat bogatului perspectiva înălțimilor duhovnicești. El nu-L vedea pe Hristos nu din pricină că era doar mic la stat, ci mai ales mic la sfat. Nu avea cu cine se sfătui, fiindcă-L izgonise pe Dumnezeu din propria-i existență; alungând Fericirea, iubirea, Pacea din inima lui, golul rămas l-a umplut cu o iluzorie fericire, cu o înșelătoare dragoste și cu o aparentă pace.

Urcușul în sicomor era unul simbolic. De altfel, cei ce ați călătorit la Ierihon și ați văzut rămășițele biblicului copac, devenit pentru Zaheu scară către Hristos, ați constatat că arborele nu putea fi foarte înalt. Spun Părinții că Zaheu s-a întâlnit cu Domnul prima oară în inima lui. Da, Hristos S-a smerit încă o dată și a intrat într-un suflet mic și schilodit de păcat, redându-i sens, punându-l iarăși pe calea dreaptă, care duce înspre Lumină și Adevăr.

Așadar, Zaheu s-a urcat în copac ca să-L vadă pe Domnul; cu toate acestea, Hristos l-a văzut întâi pe Zaheu, deoarece Dumnezeu nu

are pe nimeni de pierdut. El caută, nu obosește nicicând să ne găsească pe fiecare dintre noi, rătăciți pe cărările umbroase, înghimpoase și, de multe ori, glodoase ale acestei vieți.

Vasăzică, **suirea lui Zaheu în copac era consecința tainicei întâlniri cu Hristos** petrecute acolo, în sufletul bogatului disprețuit de conaționali din cauza modului nedemn și nedrept în care și-a agonisit averea, înșelându-i prin birurile exagerate, colectate pentru autoritatea romană. La poverile impuse de stăpânirea străină, Zaheu adăuga nesațiul său pentru avere, punând sarcini sufocante pe umerii locuitorilor Ierihonului.

Așa ne explicăm reacția mulțimii când Hristos, văzându-l pe Zaheu în duh, apoi și fizic, urcat în copac spre a-L zări, îi cere să-L găzduiască în casa sa. Oamenii, scandalizați de decizia Domnului, vor fi cugetat: „**Taman sub acoperișul netrebnicului ăstuia a intrat învătătorul? Dacă ar fi Dumnezeu, cum pretinde, ar trebui să știe că averea lui e clădită pe sărăcia noastră, iar fericirea lui, pe nefericirea noastră**”.

Ca și cum n-ar fi auzit nimic din vociferările îndreptățite ale poporului, Hristos intră în casa lui Zaheu. **Avea un plan Domnul!** Știa că

întâlnirea cu El îl va schimba pe împetricatul căutător de Dumnezeu. Așa a și fost. Deși nu i-a reproșat nimic, Hristos, doar prin prezența Sa dumnezeiască, a revoluționat sufletul gazdei Sale. Zaheu se apropie de Mântuitorul și arată prin cele spuse că în interiorul său s-a întâmplat ceva: s-au reasezat lucrurile, și-a venit în fire, și-a restabilit prioritățile în viață: „**Doamne, jumătatea mea de avere o dau săracilor, iar dacă am nedreptățit pe cineva cu ceva, întorc împătrit**”.

Deși textul evanghelic nu ne spune, vă îndemn la un exercițiu de imaginație: ce-o fi fost la casa bietului Zaheu după ce-a plecat Domnul? Megieșii, concitadinii se vor fi îmbulzit să primească ceea ce Zaheu a fâgăduit că le va înapoia. Fericit și împăcat, luminat și binecuvântat, Zaheu împărțea averea. Nu cu tristețe și resemnare, ci cu bucuria de a dăruii, de a se elibera de ceea ce-l făcuse mic, despărțindu-l de Dumnezeu și de semenii.

Zaheu a sărăcit material, dar s-a îmbogățit duhovnicește. Și-a împărțit bogăția pentru a câștiga împărăția!

Arhim. Mihail DANILIUC
Sursa: Doxologia.ro

Despre prostia diavolului

Văd multă prostie în unele decizii luate în numele corectitudinii politice, văd prostie la cei ce luptă pentru Ortodoxie, dar cu mijloace neortodoxe, văd cum prostia ne guvernează mentalitatea, chiar și când credem că luptăm inteligent pentru edificare spirituală și pentru vindecarea sufletului nostru. Ne complicăm (ca proștii!) existența adăugând poveri și griji, de parcă nu am ști că „ajunge zilei răutatea ei” (Matei 6, 34).

plină de paradoxuri raportarea lumii la vrăjmașul declarat al lui Dumnezeu și al omului – diavolul. Pe de o parte, este subestimat. Mulți îl văd ca pe o invenție „popească”, bună de înfricoșat și de stăpânit poporul, sau ca pe o obsesie a celor ce văd peste tot draci. Ceva mai temperați sunt cei ce-l plasează pe diavol în lanțul care-l ține precum un câine și de unde nu poate ataca decât pe cei ce intră în raza lui de acțiune. La extrema cealaltă, acest inger căzut este considerat de către unii ca fiind atât de puternic, încât aceștia sunt cu totul înfricoșați la gândul că i-ar putea ataca. Sunt și oameni credincioși (?) care evită să citească din Psaltire, tocmai pentru a nu avea ispite (atacuri) de la diavol.

Faptul că o parte dintre îngeri, la îndemnul lui Lucifer, au ales să iasă din ascultarea față de Dumnezeu este o realitate. Lor li s-a permis, în virtutea libertății și a iubirii lui Dumnezeu pentru toată creația, să-și continue existența. Iar dacă, prin protopărinții Adam și Eva, ome-nirea a ales să asculte de satana, atunci Dumnezeu i-a îngăduit să fie „stăpânitorul acestei lumi” (Ioan 14, 30). De aceea în-drăznește diavolul să-l ispitească și pe Iisus în pustiu la Carantaniei, după Botez, oferindu-i „toate împărățiile lumii”: „Ție îți voi da toată stăpânirea aceasta și strălucirea lor, căci mi-a fost dată mie și eu o dau cui voiesc; deci dacă Tu Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta” (Luca 4, 6-7). Iisus îl biruiește pe diavol mai ales prin Jertfa de pe Cruce, iar după Învierea Sa le dă ucenicilor vestea cea bună: „Datu-Mi-s-a toată

puterea, în cer și pe pământ” (Matei 28, 18). Satana nu a fost biruit prin forță – deși Dumnezeu are și această putere, de a-l lega sau dezlega (v. și Apocalipsa 20, 2, 3 și 7). El „a primit un trup și de Dumnezeu a fost lovit. A primit pământ și s-a întâlnit cu Cerul” (din Cuvântul Sfântului Ioan Gură de Aur la Învierea Domnului). Oamenii sunt liberi, de două mii de ani, să aleagă dacă rămân sub influența demonilor, sub legătura lor, sau caută spre libertatea la care ne cheamă Hristos. Pe scurt: **dracul nu-i de ignorat, dar nici de speriat.**

Chiar dacă nu-l neglijează, nici nu-i supralicitează puterea, totuși omul este tentat să creadă că diavolul e teribil de deștept. Se vorbește în limbajul curent despre „**inteligentă diabolică**”. Unii chiar se simt măgulii să fie gratulați cu asemenea epitet. Dar lucrurile nu stau chiar așa, după cum ne lasă mărturie unul dintre cei mai cunoscuți teologi ortodocși ai veacului trecut, **Părintele Alexandru Schmemmann**: „Se spune despre diavol că este inteligent. Nu, adevărul este că diavolul e foarte prost, iar nerozia lui este tocmai sursa puterii sale. Dacă ar fi fost inteligent, n-ar mai fi fost diavol; s-ar fi căit de mult timp și «s-ar fi acoperit cu cenușă». Să te ridici împotriva lui Dumnezeu este, înainte de toate, o mare prostie. Eșența răului: mândrie, invidie, ură, goana după libertate («a fi precum zeii») stă în prostie. Stalin era prost, la fel ca și Lenin și Mao. Doar un prost metafizic poate fi stăpânit total de o idee, de o pasiune. Însă prostia, fiind o

simplificare, este foarte puternică. Întreaga lume căzută este nerozie, expertă în inventivitate. Prostia este o fraudă, o amăgire de sine. Diavolul este un mincinos din timpuri imemorabile. Se minte pe sine și pe ceilalți dintotdeauna. Iar minciunile sale amețitoare par inteligente, mai ales pentru că oferă o satisfacție rapidă. Prostia este satisfăcută întotdeauna, iar satisfacția este impresionantă. (...) Putem spune că, în lumea căzută, prostia are succes pentru că s-a declarat pe sine inteligentă, o dată pentru totdeauna, înveșmântându-se în inteligență. Iată de ce creștinismul și Evanghelia încep cu *metanoia* – cu prefacerea, cu transpunerea inteligenței, pur și simplu, cu trezirea omului” („*Biografia unui destin misionar. Jurnalul Părintelui Alexander Schmemmann. 1973-1983*”, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2004, pp. 225-226).

Astăzi, cam peste tot te lovești de acest tip de prostie. Văd multă prostie în unele decizii luate în numele corectitudinii politice, văd prostie la cei ce luptă pentru Ortodoxie, dar cu mijloace neortodoxe, văd cum prostia ne guvernează mentalitatea, chiar și când credem că luptăm inteligent pentru edificare spirituală și pentru vindecarea sufletului nostru. Ne complicăm (ca proștii!) existența adăugând poveri și griji, de parcă nu am ști că „ajunge zilei răutatea ei” (Matei 6, 34). „Când a creat lumea, Dumnezeu nu a soluționat probleme și nici nu le-a creat. El a creat ceea ce El Însuși a putut numi ca fiind «foarte bun». Dumnezeu a creat lumea, însă diavolul a transformat lumea, omul și viața într-o «problemă». Și o multime de specialiști rezolvă această problemă. Din această cauză, în lume există atâtea întuneric, răceală și tristețe” (*op. cit.*, pp. 229-230).

Preocupați de atâtea probleme, **ratăm întâlnirea cu Hristos**. Nici măcar nu mai avem „răvna” de a o lua pe drumul Damascului. Vrăjmașul ne dă de treabă, amăgindu-ne cu noi și noi orizonturi de așteptare. Dar așteptarea a luat de mult timp sfârșit, de vreo două milenii. Paradoxal, cei ce se cred mai ancorați în cele ale vremurilor noi sunt și cei mai depășiți de istorie. Trăiesc ca și cum lumea aceasta nu ar fi fost zguduită și pătrunsă de lumina Învierii. Omul de azi e ca un drumeț care s-a oprit în piața publică și stă gură-cască, ascultând prostiile debitate de nebunul satului. Cu adevărat, cum profeteza Sfântul Antonie cel Mare, a cam venit „**vremea ca oamenii să înnebunească și când vor vedea pe cineva că nu înnebunește se vor scula asupra lui, zicându-i că el este nebun, pentru că nu este asemenea lor**” (*Patericul*, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2004, p. 9). Încoluiți, în această apoftegmă, **nebulia cu prostia**, și apoi priviți la ceea ce se întâmplă adesea în spațiul public. Nu-i așa că vă strânge puțin în spate?

Pr. Constantin STURZU
Sursa: *Doxologia.ro*